

Overweging 2 februari 2025 jaar C –

Maria Lichtmis, Opdracht vd Heer in de Tempel

Maleachi 3,1-4 / Psalm 24 / Hebrëën 2,14-18 / Lucas 2,22-40

Bij de woensdagochtendviering op 5 februari, H. Maria Geboortekerk

Afgelopen zondag vierden we Maria Lichtmis. Hoewel de naam anders doet vermoeden, is dit geen Mariafeest, want het gaat het niet alleen om Maria, maar vooral om Jezus, die wordt opgedragen aan God. Maria is echter wel onze middelares, ook in dit verhaal, want zij brengt ons naar Jezus.

Maria Lichtmis is een zuiveringsfeest. Het is veertig dagen na Kerstmis, veertig dagen na de geboorte van onze Heer. En vroeger voor vrouwen de tijd om naar de Tempel – naar de kerk – te gaan, de eerste keer na de bevalling, om een zuiveringsoffer te brengen.

Maria Lichtmis is een Lichtfeest, het laatste van de Kersttijd, de dag waarop kaarsen werden gezegend. Licht in de duisternis, warmte en geborgenheid, Licht van Christus.

Maria Lichtmis is de dag dat pannenkoeken worden gegeten, als symbool voor de zon, symbool voor de lengende dagen, de komst van de lente. En, heel praktisch, vroeger om de laatste meel en eieren van de winterperiode op te maken.

Maria Lichtmis is in de eerste plaats een feest waarin Jezus centraal staat. Want Maria, licht en zon verwijzen allemaal naar Jezus. Dit pasgeboren kind, nog maar veertig dagen oud, werd door zijn ouders opgedragen in de Tempel, opgedragen aan God. En meteen als een bijzonder kind herkend door Simeon, die geduldig had gewacht, door de Geest gedreven.

Herkennen wij dit? Dat we gedreven door de Geest – als een intuïtieve zekerheid – weten waar we moeten zijn, weten dat we ergens op moeten wachten, iets kunnen verwachten, zonder echt al te weten waarop - of op wie? Een innerlijk weten dat er iets bijzonders op ons wacht, dat ons zal troosten, kan ontroeren, dat een belofte belichaamt. Iets groots dat we moeten beschermen, op handen dragen, dat wereldkundig mag worden gemaakt. Een Blijde Boodschap die van de daken mag worden geschreeuwd!

Zoiets kunnen we ervaren als we weten dat we ouder of grootouder worden. Als ouder of grootouder weten we dat we met dat kind niet alleen maar gelukkig zullen zijn, maar dat het ons pijn kan doen als het lijdt, dat het kind keuzes kan maken die óns doen lijden, en dat het niet altijd aan onze eigen verwachtingen zal voldoen.

Het bevrijdt ons van ons eigenbelang, omdat het belang van het kind altijd voorop staat. En toch zijn we er gelukkig mee, bij wat het ook overkomt en bij wat onszelf ook kan overkomen. Want we weten dat het uniek is, een wonder, met niemand te vergelijken en dat het zijn eigen plaats in de wereld zal hebben.

Simeon wist dat zijn eigen tijd gekomen was, maar had dat innerlijke weten dat hij nog iets groots kon verwachten. Daar geloofde hij in, dat bracht hem in beweging. Zo ging hij naar de tempel – hij had de Geest, de inspiratie, dat hij dáár moest zijn, dat God daar moest zijn. En zo kwamen ook Maria en Jozef in beweging om hun kind daar aan God op te dragen: Jezus, een Kind vol van zuivere, zuiverende liefde.

Met de komst van Maria, Jozef en Jezus wordt het in de tempel een feest van ontmoeting – Jezus wordt opgenomen in de gemeenschap, zoals wij met de doop. In Jezus wordt door Simeon en Hanna iets bijzonders herkend, de kiem van een veelbewogen leven – dat vreugde zal brengen en ook zal snijden als een zwaard door de ziel. Maria zal het aan den lijve ondervinden.

Bij generaties aan het begin en aan het einde van ons leven, zoals bij Maria en Jozef, bij Simeon en Hanna, is Jezus daar. Hij is het die ons diepe vreugde schenkt – die ons belooft dat God bij ons is, bij alles wat we meemaken. Die met ons mee zal groeien – zodat ons geloof ook in kracht kan toenemen; die ons kan vervullen met troost en trouw, met eerbied en wijsheid. Die ons telkens doet opstaan, zodat we aan het einde van ons leven durven zeggen: nu kan ik in vrede gaan.

Zo geeft God ons perspectief: op toekomst, op vrede. De wereld gaat niet zomaar voorbij. God houdt ons vast. Hij draagt ons vol vreugde, zoals Maria Jezus draagt, zoals Simeon Jezus draagt. Omarmen *wij* Hem ook? Met zijn hele hebben en houden, met zijn liefde en lijden, met zijn vergeving en genade? Jezus is niet alleen geboren voor Maria en Jozef, niet alleen voor Simeon en Hanna. Hij is geboren voor ons, iedere dag opnieuw!

Dat is de opdracht van Jezus in de Tempel aan ons: Dat ook wij bewogen worden en in beweging zullen komen, als pelgrims van hoop, bij lief en bij leed. En dat we Hem mogen verwachten en aanvaarden als het licht op ons pad, als het licht in onze ogen.

Dat we ons door hem laten bevrijden van onze eigen verwachtingen, dat hij ons uitzuivert - en dat we blij met Hem zijn en op Hem zullen vertrouwen: dat Hij ons verlicht, van zware lasten die op onze schouders drukken, van bedrukking en slavernij.

Ja, Hij gaat generaties mee: Hij is ons verleden en ons heden, onze toekomst en onze troost. Hij is van alle tijden. Dat is pure genade. Daar kunnen we mee thuis komen.

Amen.